

உதயதாரகை.—MORNING STAR.

Published on the 2d and 4th Thursday of every Month at one shilling a Quarter payable in advance.

ச. புத். சஞ். எ.] துராசசுஸ்ரஸ்ர, சித்திரை மூ. யக. தேதி வியாழக்கிழமை, Thursday, April 11, 1844. [Vol. IV. No. 7.

வீரமாமுனிவர் செய்த ஞானவுணர்ச்சி.

எழாமுணர்ச்சி தூதல்.

உலகவாழ்வனனித்தியம் காண்பிக்கின்றது.

பூலோகத்திலிருக்கிற பொருள்களெல்லாம் வியாத்தமென்றும் வியாத்தங்களிலும் பெர்ப்பட்டவியாத்தமென்றும் ஞான சம்பிரதானியான சாலமோன் வசனித்தார். அதேதென்றால் பூலோகத்திலே வாரும் மனிதனுடைய அந்தமெல்லாம் திரவியம் சுகம் வெகுமாளம் என்னும் இரத்தமும் நிலையடங்கும். அவையெல்லாம் ஒரு நிலையாய் நிலவாதபடியானும் சந்தியார்த்தமாய் அனுபவிக்கப்படாவாதலானும் வியாத்தமென்று சொல்லப்படும். அது எத்தன்மையோவெனில் காணி பூமிகளிருக்கிற இருப்பைப்பார்த்தால் உணக்குள்ளகாணி முன்னே யார்கையிலிருந்ததோ? அவனுக்கு எங்கிருந்து வந்ததோ? எத்தனைபேர் அதனை முன்னனுபவித்தார்கள்? அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து இப்போது உண்கையில் வேந்திருக்கின்றது. மறுபடியும் உண்ணவிட்டு எத்தனைபேர் கைக்குப்போய்ச்சேரவிருக்கின்றதோ? இதற்கு நிலையேது? நீ கையாடுகிற பணமோவென்றால் அற்பநேரத்தலோடுகிற ஒட்டத்தைப்பார்த்தால் அதிசயப்படுவாய். இப்பொழுது உண்மடியிலே இருக்கும் பணம் உடனே வடக்கே தேற்க்கு போய் அங்குவிட்டதில் நின்று மறுதேசங்களுக்குப் போய்ப்பல துறைமுகங்களைப்புகுச்சுற்றி மறுபடியும் உண்கையில் வருகிறதாயிருக்கும். ஆற்றிலோடுகிற தண்ணீர் இப்பொழுது இங்கேயிருக்கிறப்போலிருந்து கண் சிமிட்டி பழிக்குமுன்னே காணும்போலவதுபோலேயாம். ஆனதிலே அப்படிப்பட்ட உடைமையில் வாஞ்சைகொடுக்கிறவன் அந்த வாஞ்சையென்கிற கொழு தன்னாத்தமத்திலே கொழுவத் தண்டினை விழுங்கின மீன் இரையோடு கரையிலிருப்பட்டு விழுங்கின விரையயுஞ்சிவனையும் இழந்துபோவதுபோலச் சகலத்தையும் இழந்து செட்டுப்போவான்.

திரவியவாடுருவன் காணிபூமியிலேயும் காசி பணத்திலேயும் ஆளடிமையிலேயும் மிகுந்தவனாய் இருந்து ஒருநாள் தன்னாத்தமத்தைப்பார்த்து என்னுத்தமமே உணக்கு ஒன்றிலேயுள் குறையில்லை. சகல சுக செல்வபாக்கியமுமிருக்கின்றதே நன்றாய்ச் சுகித்தனுபவித்துக்கொண்டென்று சொல்ல உடனே ஆகாசத்தில் ஒரு சத்தந்த் தோனித்து மூட்டை இன்றிராத்திரியில் உணந்துமத்ததை எடுத்துக்கொண்டவர்கள். நீ தேடினது யாருக்கென்று சொல்லிற்று. அந்நேரத்தானே அவன் செத்து விழுந்தான். அவனைத்தத்தில் ஒன்றாமனுபவிக்கக் கூடாமற்போயிற்று.

இன்னம் ஒரு திரவியவான் உடைமையால் மறந்தவர்களுக்கொன்று கொடாததந்திரத்தால் தாமதமானுபவியாமல் மிகுதியாய்த் தேடிவைத்தான். சாகிறவேனைவந்தபொழுது கண் திறக்கவும் வாய்ப்பேசவும்மாட்டாமற்போனான். அப்பொழுது ஒருவன் வந்து அவனுடைய பணப்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். ஒருவன் பொன் பூரணச்செப்பை எடுத்துக்கொண்டுபோனான். வேடுருவன் அணியையும் ஆடைகளையும் எடுத்துக்கொண்டுபோனான். இன்னுஞ் சிலபேர் செம்பு பித்தளைப்பண்டங்களை எடுத்துக்கொண்டுபோனார்கள். அவன் இடதெல்லாத்தையும் பார்த்திருந்துவாய் பேசவும் கைகாலசைக்கவும் மாட்டாததினால் அந்தச் சிவப்பிலே நாக்கைக்கடித்துக்கொண்டு செத்துப்போனான். இப்படியே இவர்களுடைய தேடினவைகளெல்லாம் எங்கே விழின்றன? ஆருக்கனுபவிக்கக்கூடாததன் உடைமையால் ஆத்தமமும் சரிமுல் செட்டுப்போயின.

அதற்கப்பால் வெகுமானத்தின் வாழ்வேது? நானுபேர் நல்லதென்றால் வெகுமானமாம். ஆகாசத்தென்றால் அவமானமாம். இப்படிப்பட்ட சுகை அவனைவன் வாய்ப்பற்றக்கிற காரற்றல்லாதே நிலைநிற்கிறபொருளல்ல. வாசகப்பாப்பாடுகிறவர்களில் ஒருவன் இராசாவைப்போலுத்து வெளியிலே புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததைக்காட்டிப் பேசுப்போவான். ஒருவன் பிரதானிபோலவும் மற்றொருவன் சேவகன் போலவும் உடுத்துவந்து தன் தன் வாசகத்தை

முடித்தவுடனே உள்ளுக்குப் போய் வேஷமெடுக்க முன்போலவே அற்பமனிதரல்லாமல் வேறென்றில்லை. அப்படியே அவன்வன் ஆளுகிற தலைமைகள் வாசகப்பாடுமுடியுந்தையும் காட்டுகிற கோலங்களல்லாதே வேறென்றில்லையென்றியவும். அப்படிப்பட்ட கோலங்களுக்கு ஆசைப்படுகிறவர்களுடைய புத்தியினத்தின்கு அவன் அவன் தன் தன் கிரியையாற் சாட்சிசொல்லுகிறதைப்பார். அந்திரெணிக்கென்ற இராசன் பூலோகத்தில் அனேகர் தேசங்களான ஆண்டிருக்கையில் சத்தூருக்கள் கையிலகப்பட்டு இரண்டு தான்களுக்கு நடுவே தலைகீழாகத் தூக்கப்பட்டான். வித்தெவியுள்ள என்னுமிராயினப்பின் மூட்டாகக்கட்டி உலகத்தாருக்குக் காட்டிய பரியாசம்பண்ணும்படி வீதியிலே இழுத்துக்கொண்டுவந்து போட்டார்கள். சிவிலியவென்ற இராசச்சிபுத்தையாண்டகிரியானிசியசென்ற இராசா அந்த இராச்சியத்தாலே தன்னுண்டுபோய்ச்சிறப்பின்களுக்கு எழுத்தவாசினை படிப்பிக்கப்போனான். பெவிசாரியுசென்ற அனேசமிராச்சியங்களைப்பிடித்ததன்பின் இரண்டுகண்ணுக் கொட்டுப்பிச்சையிரந்துகொண்டு திரிந்தான். நிலைமையென்றவைய வாழ்வு இப்படியென்றறிந்துகொள்.

வங்கிலிருவத்தின் மகிமைபோது அது அவன்வண்ப்புதைத்த குழியிலேபார்த்தால் கண்ணடிபோலே தெரியும். அதிலே கீழ்சாதி மேல்சாதியென்று பாராட்டினவர்களைவாரும் மண்ணும் எழும்புமாய் மிதிபடுகிறதல்லாதே வேறொருபேசமுமில்லை. முடிவிலே சரித்தினுடைய அழகுஞ் சுகசெல்வமுமெங்கே! ஒரு பெருவியாதி குண்டரோகம்வந்தால் துக்கங்களுடைய உருவம் போலவும் செத்தசுவத்தின் அருவருப்புப்போலவும் இருக்கும்வாதே வேறென்றாமில்லை. அப்படிப்பட்ட சரித்திலே துப்பரவேது! கண்ணாற் பீன, வாய்பற் கோமழ், நாசியாற் சளி, காதற் குதும்பி, சரித்தால் வேலை, மலஞ் சலமுதலான ஊத்தைநாற்றமல்லாமல் வேறேது. ஒருநாளைக்குக் குளிர்மால் முழுமாமல் விட்டாலும் மனிதனுக்கு மனிதன் கிட்ட முடிசக்கூடாதே. இதல்லாமல் இப்படிப்பட்ட ஊத்தைச் சரித்தை அவங்குகிச்சவும் பரிமளிக்கவும் தேடுகிற ஆபரணங்களின் பொன் வெள்ளியாவத்தே! வெள்ளிநிறமும் மஞ்சளிறமுள்ள மண்ணல்லாதே வேறல்ல, மாணிக்கமேது? மின்னுகிற கல்வாம், முத்தேது? சிப்பிக்குடலினுத்தையாம், பட்டுபட்டாவனியேது! புச்சிபுழுக்களுடைய ராகலாம். அம்பாகலதுரியேது? கட்டலுத்தையும் சவாதுவின் சகனவெர்வையுமாம். மச்சுமாங்கிலுக்களுடைய இராசத்தின்களேது! செத்திருக்கக்கூடாமல் பிணங்கலாம். லதிரிசுகமேது! மோக துர்க்கந்தமாம். இரத்தப்படி பூலோகவாழ்வெல்லாம் ஞானக்கண்மறைத்தவன் வாழ்வென்று நினைக்கிறதல்லாதே ஞானக்கண் திறத்திருக்கிறவனுக்கு அழிவன்றிவாழ்வல்ல. அப்படியிருக்கப் பூலோகத்தின் புத்தியற்றமனிதர் அழிவுள்ளவாழ்வைப்பெரியசுகமென்று நினைத்து அதற்காகச் செத்தஞ்சாவு நோவுபாராமற்பாடுபட்டுத் தெண்டிக்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மனிதருடைய புத்தியினத்தைக் காண்பிக்க ஒரு புத்தியாம் சொன்ன உட்கமையைப்பார். ஒருமனிதன் காட்டுவழியாய் வருகிறபொழுது தன்னை ஒரு யானை துரத்திவருகிறதைக்கண்டு ஒரு மரத்திலே ஏறினான். தான் காலத்தைச் சொம்ப்புழுவிளக்கிறதைக்கண்டு மறுகொப்பிலேயாய் அங்கே ஒரு நாகம்படம் விந்திருக்கிறதைக்கண்டு அதற்குப் பயந்து இன்னம் ஒரு கொப்பிலே பாய அதிலே தேன் வந்தசெய்திருந்த இக்கள் இவனைக் கடித்தன. அதைப்பொறுக்கமாட்டாமல் பணியப் பாய்ந்து ஒடலாமோவென்றுபார்க்கத் தன்னைத் துரத்திவந்த யானை விட்டுப்போகாமல் அந்த மரத்தைச் சுற்றி வேரைமீதித்த மரத்தை விழுத்தத் தெண்டிக்கிறதைக் கண்டான். அப்படியிருக்கிற நேரத்தல்வ சிலனுக்கு வந்த விக்கினங்களையும் ஆபத்துக்களையும் பாராமல் அந்தத் தேன்வையை நக்கி நக்கிக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிட்ட மனிதனைத் தன் நினைவேரமுருக்கிறவென்றும் சொல்வார்களோ? பயித்தியகாரணென்பார்களோ. மகாபயித்தியகாரணென்றெல்லாருஞ்சொல்லுவார்கள். ஆனால் அவனுக்கு அப்படிச் சொல்லவேண்டாம். உணக்குத் தான் நீ சொல்லி, நீ தான்

அவனிலும்பார்க்க மதிசெய்யுண்டிருக்கிறது. அதேசென்றால் அவனைத் தூரத்தில்கொண்டு வந்த யானையாவது உள்பிறகே தொடர்ந்துவருகிற சாவாம். அதற்குப்பயந்து ஏறின மரமாவது உனக்குள்ள ஆயுசாம் அந்த மரத்தின் மூன்று கொப்புகளிலுமிருந்த வினையங்களாவன. மனிதனுடைய சிவனுக்கு விக்கினம் பண்ணுகிற வாத பித்த சிலேஷமம் என்கிற மூன்று விஷ தோஷங்களாம். அப்போது ஒரு கொப்பைவிட்டு மறுகொப்பிவேறாதவாது ஒரு விஷதோஷத்துக்குப் பரிசாரம்பணை மறுவிஷதோஷமெறிமீறிக்கொள்ளுகிற மேரையாம். மரத்தின் வேரை யானையிதித்து அதை விழப்பண்ணுகிறதாவது மரணித்ததினால் உன் ஸ்ராயச முடிசிற நினைவாம். இப்படியிருக்க அந்த மனிதன் அந்த வக்கினங்கொன்மையும் நினையாமல் நேனை நக்கிக்கொண்டிருந்ததுபோல நீ உன் மூத்தமதுவான ஆபத்துக்களைப்பாராமல்த் தேன்போவிருக்கிற உலக சிற்றின்ப சுகத்தை அனுபவிக்கிறது. ஐயோ பாவ! இப்படிப்பட்ட புத்தியினமுண்டோ! சர்வேசுரன் கொடுத்த குணமும் புத்தியும் மோகப்புகையால் மறைத்து இரண்டு கண்ணுங்கெட்டவனாய் நரகக்குழியில் விழப்போகிறது. மோக சுகமயக்கத்தைவிட்டுக் கண்கிறந்து செய்தபாவத்துக்கு விதனப்பட்டுப் பிராத்தித்துக்கொள்.

தயாதிகமணஸ்தாபஞ்சொல்லவும்.
ஏழாமுணர்த்துதல் முற்றுப்பெற்றது.

பேரின்பக்காதல்.—மனஸ்தாப யோசனை.

இன்றைக்கோ நாளைக்கோ எப்போதோவிட்போதோ வென்றைக்கோசாவென்றிலக்கமறியேனே ஆங்காலம் புண்ணியத்தை யாசையுற்றுத் தேடாமற் சாங்காலஞ்செய்யவொரு சாமார்த்தியமுளதோ நன்றாயிருக்கையிலே நன்மை செய்யமாட்டாமல் நின்றார்விழுந்தார் நிலைநிற்பராவாரோ வாலிபத்தினல்வலமுடவாராருயிர்போங் காலமதிவென்றைக் காரியத்தைக் காண்பாரோ பாரப்பிணிமருந்தும் பத்தியமுங்கொள்ளுகையிலாருக்கியல்பாமருந் தவசுசெய்வதற்கே தந்தையழப்பிள்ளையழத்தாயரழப்பெண்டிரழ வந்தச்சமையமறம்புரிவதற்காமே நானயென்றெண்ணி நசையடர்ந்துகொண்ட பின்பு மாளுந் தருணம் வகையறுக்கநேரமுண்டோ.

பஞ்ச தந்திரக் கதை.
(Continued from page 50.)

உச்சாயினி புரத்தில் வதிந்த தேவனாமவேதயனென்போன் மனையோடிவல்ல நடாத்து காளிற் குழலியில்லாக் குறையால்வருவருமோர் கிரிபி பிள்ளையை மைந்தனைப் போற் கருகி வளர்ப்புழியொருமகவுண்டாயிற்றம் மதலையை யோர்நாடுங் குவித்துக் கணவனைப் பார்த்தியானுதகத்தின் பொருட்டுச் செல்லாநின்றேனீர் நங்கான் முனையைப் பார்த்திருமோர் வேளை கிரி கடிக்குமென்றிங் கனம் வகுத்துத் தண்ணீர்க்குச் செல்லப் பின்னர் க்குழந்தை தொட்டிலிற் கண்வளர்ந்த மையநிற் சவந்தனைனுமோர் தடாகக் குறமவயத்தையுபுறஞ்செல்ல அத்தருணத்திலோரு கிருட்டின சர்ப்பம் பிலத்தினின்றும் புறம்போந்து தொட்டிலின் மேற் செல்லா நிற்கவதைக் கண்ணுந் நகுமவதையக்கண்டே விரைந்து பற்றி உதறிக்கொண்டு பல கண்டகண்டி குதியாந் புகுற்றமுகத்துடனே தனதாற்றலைக் காட்ட வரும்பி விரைந்து துவாரமுகமாய் வருகையில் வந்த பார்ப்பினி செந்நீராணிமைந் தவதன் வதனைதப் பார்த்தனவில அது தன் பிள்ளையைக் கடித்து மடித்ததென்றுள் னீந்துள்ளீத் துணுக்குற்று நீர்க்குடைய கிதைவுறும்படி அதன் தலை மேற்போட்டுக்கொண்டனே யுட்புகா நிற்கையின் மகணுறங்குதலையுமருகே கரும்பாம்பின் அணிக்கைக்குவையைபுகு கண்டந் தோ கெட்டேன், யானென்றருங் குழலியை நன்காராய்வின் நிக்கொலை* செய்தேனெனச் சொகமுற்றுப் புலம்பா நிற்புயவட

* செய்யினொரு கருமந் தேர்ந்து புரிவதற்கிச் செய்யின் மனஸ்தாபஞ் சேருமே—ஐயோதான் நற்புதல்வனைக் காத்த நகுலனை முன் கொன்றமறைப் போற் கொடியைச் சூழி துயரம் போல்—எடிற்றர்.

வைவணுண்டெய்திக் குழந்தை இடதோவருக்கையினீ வெறுமையெ மகவழிச்சேனென்றேன் கழற்க்கசுலுழுகின் மனையென் னடிபெதா யென—மனைவி—நீர் யான்தோபரவாலாடென் மொழி தப்பிப்போனமையாலதன் பயனிதோ வாய்த்தது. இது மிக்கவாவின் முடிமேற் சக்கிரஞ் சூழன்றதை யொத்ததெனவவனடிதெவ்வண்ண முரைத்தியின வுரைப்பாளாயினுள்.

(இன்னும் வருமீ.)

நாம்செய்த குற்றத்தை நமது மனச்சாட்சிதானே காட்டிக்கொடுக்குமென்பதைக் காட்டுந் திருட்டாந்தம்.

[Translation of the article "the power of Conscience" on page 68.]

பணத்திலும் நற்குணத்திலும் மகிசெய்யப்பெற்றேடுக்கவளர்ப்பத ஒரு தட்டாளிருந்தான். அவன் ஏதோ யாதொரு வேலையி் பொருட்டுப் பிரதேசத்துக்குப் போகவேண்டியிருந்தமையால் சன்னுடன் ஒரு வேலைகாரனையும் அவனையறியாமல் மிகுதியான பணத்தையும் அழிகம் விவேயறப்பெற்ற பணிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு போகிறவழியிலே அந்தத்தட்டாளன்தோ சிலகாரணத்தின் பொருட்டுக்குதிரையைவிட்டிற்றங்க வேண்டுவந்தமையால் தான் கூட்டிட்டுக் கொண்டுபோன வேலைகாரனிதுதான் நல்ல பரிபக்குவமான வேலையென்றிந்து தனதெசமானுடைய குதிரையிற் சேணத்தில வத்திருந்த துப்பாக்கியை எடுத்து எசமானைக் சுட்டுத் தரையில் விழுத்தி அவனைச் சாவக்கொன்று கழுத்திலே கல்லக்கட்டி அடிக்க வுக்குமொரு அகழிக்குள் னெறிந்துபோட்டு அவனுடைய ஆபரணங்களுயும் பணத்தையுந் திருடிக்கொண்டு தன்னையுந் தான் சுட்டுச் சாவக்கொன்ற எசமானையும் அறியாத ஒரு ஊருக்குப்போயத் தானெடுத்த கொள்ளப்பொருள் ஒருவருமறியாவண்ணம் முதன் முதற் பருமட்டாய் வியாபாரம்பண்ணி வெகுவருடத்தின் பின்படிப்படியாய் வெகு தனவானாகவும் மிகு கனவானாகவும் தான் சுகசுகவருக்கும் நாணயவானாகநடந்து உயர்குலத்தில் விவாக மும்பண்ணிச் சுகலர்க்குந் தயவு தாஷிணியாகநடந்து அவ்வியாச்சியத்திற் பஞ்சுள்ளவனுமாகி வரவர உத்தியோகத்தின் மிதந்து மேன்மையுள்ளவனாகிக் கடைசியாக அவனுக்குமுடிவதற்கும் பிரதானமு ளிதந்ததாகித் தனக்குமுன் விசயணைபண்ணப்பட்ட வந்தபிராதுகளை நனத்தையும் மெத்த உண்மையாய்விளங்கி நீதியானதைச் சுகலர்க்கும் நடத்தினதைக்கண்ட சுவங்கெல்லாரும் இவனை விபந்து புகழ்ந்து பாராட்டவேதுவுண்டாகத்தக்கனைபாகவுமிருந்தான். இப்படியே ஒருநாள் இவன் மற்முன் நீதியுத்திகளுடன் கூடச் சிமயாசனத்திலேயிருந்து ஒரு வழக்கைவிளங்கி முடித்தவேளியில் தன்னிசாணைக்கொன்றுப்பாட்டானென்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட ஒரு குற்றவாளியை விளங்குப்படி இவனுக்கு முன்கொண்டு விளங்கி அவனைக் குற்றவாளியாகக்கண்டதனால் அவலமும் தின்ற சனங்கெல்லாரும் அந்தக் குற்றவாளிக்கெவ்வத தீரவை கிடைக்குமென்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டு தின்றசமையத்தில் தீரவைபுத்தக்சிச் சிங்காசனத்திலிருந்த இராசாவுடைய மனமானது பணத்திப்புகொள்ள முகம்பெறுபட்டு வெயர்வை தோன்றி வெனவெனத்துப்போகச் சிங்காசனத்தை விட்டெழுந்து கீழே வந்து இசயானைக் கொள்ளுனென்று குற்றவாளியாய் தின்ற மனிதனுக்கருகில் நின்று நின்ற சுகலரும் அதிசயித்து மயக்கக்கொள்ளத்தக்கனையாகத் தன்னுடன் கூடவருந்த நீதியுத்திமாருக்குச் சொன்னவனில,

“இன்றைக்கு, நய, வருடக்காலமாயடக்கிக்கொண்டுள்ளீவிடாமல்வைத்திருந்த ஒருகுற்றவாளியை நீங்கள் உங்கள் முன்னிற்கக்காண்கிறீர்கள். அக்குற்றவாளியோ எனக்கருகாக நிற்கிறகுற்றவாளியிலும் பெரிய குற்றவாளி. ஆதிக்கத்தாவுடைய நிபாயமானதீர்ப்பைஇங்கே காண்கிறீர்கள்” என்றிவ்வதமாகப் பேசுந் தானின்றைக்கு முப்பத்துவருடத்திற்குமுன் தன் எசமானைக் சுட்டுக்கொன்று போட்டேனென்று சுகலர்க்கும் வெளியரங்கமாய் அறிக்கையிட்டுத் திரும்பவும் சொன்னதென்னவெனில் எனது எசமானைக் சுட்டுக்கொன்றுபோட்ட பாரமான குற்றத்துக்குத் தகுந்த ஆக்கினீ இப்பொழுது சுகலருமறிய அடைந்தாலேயன்றி மற்றும்படி கிடந்துபதைக்கிற எனது சீவசாட்சியாகியேயென்று மற்முன்படி கிடந்து ஆறுதலும் இருக்கமாட்டாது என்று சொன்னவுடனே இவனுடன் கூடவருந்த இராசாக்கள் இவன் சொன்ன சொல்லப்பிடித்துக் குற்றவாளியாகத் தீர்த்துக் கொள்ளுபோடும்படி கட்டினீர்.

நுட்புத்திமான் தீட்சித்திமான்.

[Translation of the article "The Indian and the stolen venison" on page 63.]

வட அமேரிக்க இந்தியன் ஒருவன் கொஞ்ச மான் இறைச்சியை வெயிலிற் காயும்படி தூக்கி வைத்துவிட்டு ஏதோ ஒரு முகாந்திர ரணையில்லி வீட்டை விட்டு எங்கேயோ போய்த் திரும்பி வந்து மான்றைச்சி கவவு போயிருக்கக் கண்டு, இறைச்சி தூக்கியிருந்த இடத்தைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்துக் கெட்டியாய் மட்டிட்டுக் கொண்டு களவெடுத்த கள்வனைப் பிடிக்கும் பொருட்டுக் காட்டு வழியாய்ப்போய்ச் சில ஆட்கள் தற்கக் கண்டு, ஒரு சிறு வெள்ளைக்காரக் கிழவன் ஒரு குறந்த் துப்பாக்கியுங்கொண்டு கூழைவாடள்ள ஒரு சிறு நாயையுங் கூட்டிக்கொண்டு இந்த வழியா லே போனதைக் கண்டுகளாவென்று கேட்டதற்கு—அவர்கள் ஆம், கண்டோமென்றார்கள். அப்பொழுது அந்த இந்தியன் இவன் தான் தன்னுடைய இறைச்சியைக் களவெடுத்தகொண்டு போய்விட்டானென்று அவர்களுக்குத் திட்டமாய்ப்பொரு டியப் பாடுமில்லாமற் சொன்னபோது, நீ முன்னொருக்காலங் காணாத இந்த ஆண்ப் பற்றி இப்படி இவ்வளவு கவனமாய் அறிந்துகொண்ட காரியம் எப்படி என்று கேட்டவடத்தில—அவன் சொன்னான்—அந்தக் கள்ளன் ஒரு சிறு ஆணென்ற பிவந்ததெனினால், நான் ஒருவர்க்கும் எட்டாமல் இறைச்சியைக் கட்டித் தூக்கி வைத்தேன்—அந்த இறைச்சி அந்தக் கள்வனுக்கு எட்டாத தினைக் கல்லை எடுத்துக்கொண்டுவந்து வைத்து அதற்கு மேலேறி நின்று இறைச்சியை எடுத்ததிலே அவன் ஒரு சிறுத்த ஆணென்று எனக்குத் தெரியவந்ததென்றான். அவன் ஒரு கிழவனென்றதை எப்படி அறிவேனென்றால்—அவன் போன காட்டிலேசொ ரித்திருக்கப்பட்ட இலைகளின் மேலே மிதித்திருக்கப்பட்ட அடிகளெல்லாவும் குறளடிகளாய் இருந்தன ஆகையால் இறைச்சியை எடுத்தவனும் ஒரு கிழவனாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அவன் வெள்ளைக்காரனென்றெனக்கெப்படித் தெரியுமென்று—அவன் நடந்தபொழுது அவனுடைய பெருவிரல் வளைந்திருந்ததாகத் தோற்றிற்று. அப்படியே இந்தியன் ஒருக்காலங் காலம் தனது பெருவிரல் வளைக்கிறதில்லை. ஆகையால் இறைச்சியை எடுத்தவனும் வெள்ளைக்காரனாய்த்தான் இருக்கவேண்டுமென்று சொன்னான். அவன் கொண்டுபோன துப்பாக்கி குறளென்றதெனக்கெப்படித் தெரியவந்ததென்றால், அவன் அந்த இறைச்சி எடுக்கும்போது துப்பாக்கியை மரத்தோடேசாய்த்து வைத்தான். அதன் வாய் மரத்திற் பட்டு மரத்திற் பட்டையை வளர்ந்தி எடுத்திருந்தது. ஆகையால் அவனுடைய துப்பாக்கியும் குறுத்திருந்த தென்றெனக்குத் தெரியவந்ததென்றான். அவனுடைய போன நா டி சிறு நாயாயிருந்ததென் றெனக்கெப்படித் தெரியவந்ததென்றால், அது மிதித்த அடியும் மெத்தச் சிறிது ஆகையால் அவனுடைய நாயுஞ் சிறுதென்றெனக்குத் தெரியவந்ததென்றான். அந்த நாய்க்கு வால் கூழையென்றெனக்கு எப்படித் தெரியவந்ததென்றால், அதனுடைய இசமான் என்னுடைய இறைச்சியை எடுக்கு ம்போது அந்த நாய் நிலத்திலே டுத்திருக்க அந்த வாலின் அடையாளம் நிலத்திலே பட்டிருந்தது. ஆகையால் அவன்கொ ண்டுவந்த நாயும் கூழை வால்நாய் என்றெனக்குத் தெரியவந்ததெ ன்றான்.

[Satirical Poem on the superstitions of the Hindus.]

உதயதாரகையை நடத்துந் துரையவர்களுக்கு.
ஐயாவே,
தாங்கள் தயவுபண்ணி நான் எடுத்தெழுதி அனுப்பும் வேதநா யகசாலதிரியார் சாஸ்திரக் கும்மி முழுமையும் தங்கள் உதயதார கையில்லே பதிப்பித்தனுப்புவீர்களாகில் அதனால் அனேக சன ங்கள் மனமகிழ்ச்சி அடைவார்களென்றும், கையொப்பகாரர் இ ன்னம் அதிகமாய் நிறைவார்களென்றும் நம்புகிறேன். பிழைக் ள் இருந்தாற்றிருத்திக்கொள்வது பெரியோர் கடன்.

அகவல்.

ஆண்டகைபிறந்தாயிரத்தெண்ணாற்றின்மேற்—நூன் டியபதினூ ங் காண்டதினெல்லே—வேதநாயகசாலதிரி விளம்பும்—வேதசாஸ திரக் கும்மியை மிகவே—புற்றார்பரமர்க்குமவாயொருகுங் கற் றோராருங் கருதக்கடனே.

சாஸ்திரக் கும்மி.—காப்பு.

சீர்மிகும் ஞானப்பெண்மேற் றெவனூர்பாட்டுக்கொப்பாய்

பேர்மிகுஞ் சமையத்தோர் கன்புரிந் தரெண்டகத்தைக் காட்டி யேர்மிகும் சாஸ்திரக் கும்மி யியம்புதற்கிணையிலாத பார்மிகுமுயிர் கள்யையும் படைத்தமெய்ப்பொருள் காப்பாமே.

க. அவையடக்கம்.

- க. சீர்கொண்டஞானத்திறமாகவொரு கிறந்தசாஸ்திரக்கும்மி சொல்லப் பார்த்தொண்டவேதத்துக்கெட்டா நின்ற பராபரப்பொருள் காப்பாமே.
- உ. அன்னொன்மைப்படைத்தயிரானந்த ஆகாதரெண்டகச்சாதிகள் மேற் சொன்னப்போலொருபாட்டுநாணிங்கு சொல்லுகிறென்கேள் ஞானப்பெண்ணே.
- ங. ஞானக்கன்னியரேநீங்கள் வேத நாயகன் கும்மிபடிப்பதற்கு இன்புத்தியாஞ் சாஸ்திரக்கன்னியை எடுத்துப்போடும் ஞானப்பெண்ணே.
- ச. பாதகர்சாஸ்திரத்திந்தைக் கடிந்து பராபரன்சாஸ்திரத்தின்படியே வேதசாஸ்திரக்கும்மியைத் திட்டமாய் விலத்திக்கக்கேள் ஞானப்பெண்ணே.

உ. ஞானப்பெண் சிறப்பு.

- ரு. ஞானஸ்தானம்பெற்றஞானப்பெண்ணே தேவநன்மைச்சுச்சேர்ந்த மெஞ்ஞானப்பெண்ணே ஞானத்திரவியத்தினிசமான்னுக்கு நாயகியானதோர் ஞானப்பெண்ணே.
- சு. வேதத்திலேவந்த ஞானப்பெண்ணே மெஞ் ஞானத்திலோங்கிய ஞானப்பெண்ணே ஆதத்தின் சாபத்தை நீக்கினவன்மன வானியானதோர் ஞானப்பெண்ணே.
- எ. ஞானதிமேற்றறினமேதவிதி ராசராசருவக்கொழுந்தே மானமேடனமேயினமேதவ மாநவமேகேள் ஞானப்பெண்ணே.
- அ. பொன்னேமிக்க அபரஞ்சியே செழும் பூவே செல்வப்பூங்காவனமே மின்னே சோடனமேதங்கமேயற்புத மேலிப்பனமே கேள் ஞானப்பெண்ணே.
- க. துங்க துங்கதுலாம்பரமேயுயர் குட்சாகுட்சசகந்தரமே மங்களவங்கிதலங்கிய தசங்கித வங்கணமேகேள் ஞானப்பெண்ணே.
- ய. பொற்பேருக்கியபுராதனமேவேத போதகமேபரிபுரணமே சுற்பேற்பனியே தனியேயுகளி யேகிளியேகேள் ஞானப்பெண்ணே.
- ம். சித்திரவேதசிரோமணியே நித்திய தேவசியோன் குமாரத்தியே யுத்தமியேபரிசுத்தகனியே மனத் துற்றதுகேளடி ஞானப்பெண்ணே.
- ம்உ. சாதாரணவேதாகமமேகன் சற்குணமேமாசாந்தகமே மாநேயென்றமிழ்திதோகோதோ வேதோவென்றுபார் ஞானப்பெண்ணே.
- ம்ங. சந்திரவதனமேமாதனமேதன மேய்ச்சிதமே நிச்சயமே சத்தியமே சுந்தரமேமயிலே ஞானிலே சுக மேசுக்கமே கேள் ஞானப்பெண்ணே.
- ம்ச. ஆணிப்பொன்னேதங்கமே துங்கமே வே தார்த்தசீரமனோமணியே மாணிக்கமேமுத்தமேகித்தமேவைத்தென் மாசற்ற சாஸ்திரங்கேள் ஞானப்பெண்ணே.

(இன்னும் வரும்.)

உதயதாரகை—MORNING STAR.

Jaffna, April 11th, 1844.

THE PAPAL GOVERNMENT.

This government is perhaps the most complicated in modern times. The pope unites in his person three different offices; 1st, that of supreme pontiff, or head of the Catholic church and hierarchy; 2nd, that of bishop of Rome; 3rd, that of temporal sovereign of the Roman or Papal states. Few writers have taken the trouble of distinguishing between these different attributes, and thus the machinery of the Papal government has often been misunderstood. The consistory or council of the cardinals assists him both in his spiritual and temporal capacities, but the immediate administration of the one is confided to different persons from that of the other, although the agents of one power often come in contact with those of another, so that the line is somewhat difficult to trace.

The ministers of the pontiff in his spiritual capacity are 1st, the Cardinal Great Penitentiary, who decides on cases of conscience; 2nd, the Cardinal Sommista, who presides at the tribunal of the Apostolic Chancery, and whose business it is to give his opinion on matters of dogma or discipline, and to affix the seals to and expedite the bulls of the Pope; 3d, the Cardinal Pro-Datario, who, with a numerous department of subordinate officers, decides all affairs concerning livings and other temporalities of the clergy, also those concerning dispensations or licenses for marriages between relations, &c. This office has lost much of its importance, since the catholic states have suppressed or secularized most of the church temporalities. In former times the sums paid to the Datario by foreign countries for briefs, bulls, dispensations, licences, &c. amounted to more than two millions of scudi per annum (nearly half a million sterling); 4th, the Cardinal Segretario de' Brevi has the charge of the correspondence of the pope concerning ecclesiastical matters; he expedites the briefs *ad principes* to foreign sovereigns, &c.; 5th, lastly, the pope's Auditor (Uditor Santissimo), a prelate, who is the examiner, reviser, and reporter on all matters of importance which are laid before him; he examines the claims of the various candidates for bishoprics, and is the intimate adviser of the pope, whose full confidence he is supposed to enjoy.

The authority of the pope as bishop of Rome is exercised by the Cardinal Vicar, who visits the churches, superintends the clergy, &c. of his diocese, and has his own tribunal and officers. There is also a congregation called Della Visita Apostolica, which administers legacies and trusts belonging to this jurisdiction.

Lastly the power of the pope as temporal sovereign of the Roman states is to be considered. The papal monarchy is elective; the power of the sovereign is most unlimited, and resides entirely in his own person; for although he consults the cardinals either in special congregation assembled or in cases of high importance, in consistory or general assembly, yet he is not bound by their opinion. The two principal ministers of the pope as temporal sovereign, are the Cardinal Secretary of State, and the Cardinal Camerlengo. The former unites in his person the departments of foreign affairs and of the home department; he is the prime minister and representative of his sovereign, both with foreign courts and towards his own subjects. He is appointed by the reigning sovereign, and leaves office when the latter dies. The Camerlengo is the finance minister, and is appointed for life. When a pope dies, the Camerlengo takes possession of the pontifical palace in the name of the Apostolic Chamber, coins money in his own name, and is, in short, the acting sovereign until the cardinals are assembled in conclave. Afterwards the state is administered, till the election of a new pope, by three cardinals, who assume office by terms one day each. The Camerlengo presides at the court of the Apostolic Chamber, which constitutes a board of treasury. He has under him, more nominally, however, than really, the Treasurer-General, who is a prelate, and who has in fact the management of the budget, the administration of the state property and establishment.—*Foreign Quarterly Review*.

ANTIQUITY OF THE PROTESTANT FAITH.

The following extract forms part of a conversation that took place between Dr. Malan and a Roman Catholic priest, at an inn on the continent of Europe:—

The Priest. "I know you Protestants pretend to ground your doctrines on the Bible, but I ask you a more practical question, Where was your religion professed before Luther?"

Dr. Malan. "In my family."

The Priest. "How! What do you mean?"

Dr. Malan. "I mean that my family, one of the Vaudois of the south of France, has never acknowledged the yoke and authority of papal Rome, but has preserved the doctrine of the Bible since the earliest period of Christianity."

The Priest. "That in almost every age heretical opinions have existed, is a fact which cannot be controverted; but it is equally true that the Catholic church has existed from the beginning of Christianity, that she was and is the only true one, and that all others are branches which have fallen off from the parent stock."

Dr. Malan. "You think so, sir; but the slightest knowledge of ecclesiastical history is sufficient to prove the contrary."

The Priest. "How! explain what you mean, I pray you."

Dr. Malan. "When, at the end of the fifteenth century, Vasco de Gama—"

The Priest. "Ah! you take us far back, indeed."

Dr. Malan. "Allow me to proceed. When, in 1497, Vasco de Gama set sail from Portugal to double the Cape of Good Hope, and when, after a long and perilous voyage over seas which had never yet been visited by Europeans, he arrived on the coast of Malabar, you must know that he found there numerous and flourishing Christian Churches, with two or three hundred bishops, descending from the original converts of the apostle St. Thomas, and which had never heard of the existence of the Romish church. Will you be so good as to tell me, sir, how you

reconcile this fact with the universal dominion which you say God has given to the bishop of Rome!"

Progress of Christianity at Tinnevely.—We have lately received a letter from one of the missionaries of the S. P. G. F. P. in the Tinnevely District mentioning, that, by the blessing of God, he had within two months received under Christian instruction 700 individuals lately heathens; and was intending, on Easter Sunday to baptize 70, some of them of high caste. From other sources we hear that many villages—partly on account of difficulties between the cultivators of the soil and the zemindars—have come over, or offered to come over to Christianity; hoping thereby to be protected from oppression. These villages contain, according to the accounts, which may be exaggerated, not far from 10,000 inhabitants.—*Madras Instructor for April*.

We add the following, relating perhaps to the same event, from the *United Service Gazette*.

Two ministers who were a few weeks since on a missionary tour through the northern parts of the Tinnevely District, were invited by the headman of a village after a previous conference with them, to visit the place. They accordingly did so, and found the whole of the inhabitants assembled to receive them, two of whom to show their contempt for idolatry, removed the principal idol from its throne in the pagoda and dashed it into a deep well, together with some smaller images; and on the following evening the ministers of Christianity were seen seated in the temple, and addressing prayer and exhortation to the people on the very same spot, where twenty-four hours previously, the pagan idol had been enthroned.

New Periodical.—A new Periodical in Mahratta has appeared in Bombay called the *Oopadesh Chandrika*, or *Moonlight of instruction*, designed for the defence of Hinduism. The Editor thinks that in this way the missionaries can be put down, but that no other means will be of any avail. We admire the assurance of the Editor in determining to bring Hinduism and Christianity together to the test of a public examination. Christianity has been tested again and again by its enemies from the days of Pilate, who condemned Jesus Christ to silence the clamours of the proud Pharisees, to this day, and has outlived the bitterness and calumny of all its opposers, it has therefore nothing to fear. But as for Hinduism, we fear it will hardly bear without a blush the public gaze. Darkness, rather than light, is its more natural element, and an exposure to broad sun-light and the gaze of vulgar eyes would be an offence by the Shasters, which, we suppose, could not be easily atoned for; nevertheless, as no other means are likely to be of any avail to put down the missionaries it is necessary to adopt these though it be at some risk. The Editor has chosen a highly significant name. It is in two or three particulars remarkably characteristic. 1st. The moon has no light in itself; so Hinduism has none. 2nd. The apparent light of the moon is borrowed from the sun; so all the truth apparent in Hinduism is borrowed from early Jewish revelations or the Christian scriptures; 3d. We say of extravagant pretensions, founded on imaginary views of things, that they are all *moon-shine*; so the extravagant pretensions of Hinduism being all founded on imaginary views of things, may truly be called *moon-shine*.

How to straighten a dog's tail.—In our paper of March 14th we gave an account of a young Christian convert at Bombay, being compelled to live with his father, contrary to his wishes, because the Supreme court had decided that he was not old enough to act for himself. On being restored to his father his friends and the brahmins pestered him to turn again to Hinduism; but he steadily refused; thereupon the editor of the *Dnyansindho*, a native paper, remarked—"as a dog's tail can never be expected to become straight by forcing it into a tube just so the dog's tail of this boy's disposition although put by force into the narrow tube of his father's authority in order to make it straight still remains as it was, the crookedness of the Christian religion still continues in it, and cannot be removed; therefore let learned brahmins give no more attention to this boy."—The *Dnyanodaya* for January states that at a meeting of brahmins held at Bombay on the 7th of January, the youth above mentioned requested to be received again into caste. After long discussion, some being in favor of it and some opposed to it, it was decided that he "should make a pilgrimage to Benares, and for some time perform daily ablution in the river Bhagirathie, and that then he should have the rite of investiture with the sacred thread performed, and be purified." Every sensible reader will perceive that it is supremely ridiculous to think that a pilgrimage to Benares and daily ablutions in a river should alter the religious character of this young man. They would produce as much effect on a dog's tail as on him. If learned brahmins at Bombay have only this amount of sense and wisdom, some child who has been to school should teach them.

Colombo Academy.—On the 26th of February an examination of the scholars in the Colombo Academy took place, in the presence of his Excellency the Governor, the Honourable the Chief Justice, and other individuals. Prizes were awarded to 23 of the pupils for their superior attainments. The Academy has now, in connection with the Model school, 227 scholars, and reflects great credit on its talented principal the Rev. B. Boake, its head master J. B. H. Bailey, Esq. and their able assistants.—*Commentator*.

Kandy Friend-in-Need Society.—On the 1st March, the annual meeting of the above society was held in the Kandy Library. During the past year the admissions to the Hospital (chiefly coolies) were 485, of whom 209 died and 252 recovered. The income of the society for the year was £391; the expenditure £355.—*ib.*

Conversion of a Brahmin.—On Friday forenoon the 29th ult. a Brahmin lad of 19, was baptised by the Rev. J. Anderson of Madras. This young man being violently opposed by his relatives, left home and took refuge with Mr. Anderson. His father made application to the Police to recover his son on the ground that he was forcibly detained. A summons was issued for his appearance. He came, attended by Mr. Anderson. He stated to the court that he went to Mr. Anderson's of his own accord, and had not been forcibly detained; and that he wished to return with him. He was then sent back to Mr. Anderson under the charge of a

constable. A mob of the boy's relatives attempted to recover him from the constable, but without success.

Mr. William Wollen, a retired member of the Bengal civil service has been committed to jail on a charge of having received stolen property. Two natives are implicated in the charge, the one a connection of a rich and powerful family; the other one of the proprietors and officiating priests of the temple at Bullubpoore.

Loss of Lives.—A Bombay paper states that a passage boat with 350 passengers sunk while crossing the Nerbuddah river at Broach, and only six individuals escaped.

Cholera.—Cholera has again made its appearance at Bombay. Two European ladies and one gentleman have been suddenly carried off by it; the number of deaths among the native population from the 1st to the 15th amounted to 149, and appeared to be daily increasing.

Conversion of a Roman Catholic Priest.—Mr. Dinan, late a priest of the church of Rome, on Sunday the 17th ult. at the Bombay Cathedral publicly renounced the doctrines of the Romish faith, and was admitted a member of the Protestant church.

Sir Jamsetjee Jeejeebhoy has proposed to the Bombay government to devote 120,000 Rupees to the construction of works, for supplying the city of Poonah with water on the condition that government will provide for their permanent maintenance.

Baptisms at Ahmednugger.—On the 21st January, the American missionaries at Ahmednugger received into the Christian church five individuals by baptism. One of these was a koonabee woman and the remaining four were men of the Mahar caste. On the same day, two children of native Christians were baptised. There are now connected with the mission church there 48 adults and 27 children; 75 in all.—Dnyanodaya.

புதின சங்கதி.

திருநெல்வேலி.

அங்கியானிகளாய் இருந்த, என். பேர் இப்பொழுது திருநெல்வேலியில் குருமாரிடம் கிறிஸ்துமாரிக்கப்போதையைக் கற்றுக் கொண்டு வருவதுமன்றி, எய். பேரளவுக்கு ஞானலநானம் பெறத்தயாராயிருக்கிறார்கள். அவர்களின் கிவரோ சாதியில் உயர்ந்தவர்களைத் தெரிப வருகின்றது. அவ்விடத்திலுள்ள கமக்காரருக்கும் செமிந்தாரென்ற உத்தியாகலதரக்கும் உண்டான சச்சரவின் கிமித்தமும் கிறிஸ்து மாரிக்கத்தைத் தழுவிக் கொள்ள ஆயத்தமாய் இருக்கிறார்கள். கொஞ்சக் கிழமைக்கு முன் இரண்டு குருமார் திருநெல்வேலிக்கு வடபக்கத்திலே திரிந்து புத்திபோதனைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு வருகையில், ஓர் குறிச்சிக்கு முதலாளியாயிருந்த ஒருவன் இவர்களை அழைத்துச் சனங்களுக்குப் புத்தி சொல்லும்படி அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டதினால் அவர்கள் அதற்குட்பட்டுச் சனங்கள் கடியிருந்த இடத்தைப் போய்ப் பார்த்த வேளையில் அவர்களில் இரண்டு பேர் எழும்பித் தங்கள் முதல் விக்கிரகத்தையும் மற்றொரு சிறுத்தரவழியான விக்கிரகங்களையும் அவைகின்றிட்டு இடத்தை விட்டுப் பெயர்த்து உடைத்து ஒரு ஆழிய கிணற்றுக்குள்ளே எறிந்துபோட்டார்கள்.

சேன்னைப்பட்டினம்.

ஓர் பிராமணன் குணப்பட்டதா.

போனமீ. உக. தீர். வெள்ளிக்கிழமை பின்னேற்றத்தோட்புதுவடகன் ஓர் பிராமணனுக்கு அண்டேசன் என்ற போதகர் ஞானநானம் கொடுத்துச் சபையிற் சேர்த்ததை அவனுடைய வெள்ளிச் சனங்களறிந்து அவனைத் துன்பப்படுத்தினதினால் அவன் தன் வீட்டைவிட்டு அண்டேசன் குருவிடத்திற் போய் அவரிடத்தில் அடைக்கலமபுகுந்திருந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய பிதா அதை அறிந்து அந்தக் குருத்தானே அந்தப் பிள்ளையைத் தன் வீட்டுக்குப் போகவிடாமல் வலோற்காரமாய் மறித்துக்கொண்டா ரென்று கள்ளமாகப் பிராதுபண்ணினதினால் அவன் தியாயத்தலத்தில் வந்து வெளிப்படும்படி கட்டையனுப்பினபொழுது அவனும் அந்தக் குருவும் வந்து தோற்றி அந்தப் பிள்ளையைத் தான் ஒருக்காலும் வலோற்காரமாய்த் தன் வீட்டில் மறியப்படுத்தவில்லையென்றும், அவன்தானே தன் மனமாய்த் தன்னிடமவத்தடைக்கலம்புகுந்தானென்று சொல்லப்பட்ட குரு கோட்டாருக்குச் சொல்ல அந்தப் பிள்ளையை மறுபடியும் குருவிடத்தில் இரண்டு சேவகருடனே அனுப்பும்படி கோட்டிலே தீர்த்தபொழுது அவனுடைய உறவுமுறையார் அவனைச் சேவகரகையிலிருந்து தப்புலிக்கப்பார்த்துங் கூடாமற்போயிற்று.

வம்பாய்.

பிறகிட்டதை மாதம், உக. திகதி ஆமேத்து நகரிலுள்ள அமேரிக்கன் குருமாரால் ஐந்து பேர் ஞானலநானம் பெற்றதுமன்றி மற்றுக் கிறிஸ்தவர்களுடைய பிள்ளைகள் இரண்டு பேரும் ஞானலநானம் பெற்றார்கள்.

புணர்சரியிலுள்ளவர்களுக்குப் போதுமான தண்ணீர் கொடுப்பதற்குப் போகமான குத்திரங்களைக் கட்டுகிறதற்குக் கோவரணமேந்தார் உசலிசெய்வதுண்டானால் தானும், க இல. உல்த். ரூபா கொடுப்போமென்றதாக ஓர் பார்சியப்பிரபு சொல்லியிருக்கிறார்.

புரணசந்திரன்.

புரண சந்திரனென்னும் பேரையுடைத்தான ஓர் நூதனமான மருட்டிய பத்திரிகை கிறிஸ்து மாரிக்கத்துக்கு விரோதமாக வம்பாயிலுதித்தது. கிறிஸ்து சாதரை மரணத்துக்கு ஞானர்க்கிச் சிலுவையில் அறையப்பண்ணின பிலாத்துவினுடையவும் பெருமைக்காரராய் இருந்த பரிசேயருடையவுங் காலம் தொடுத்திந்நான் மட்டுக்குங் கிறிஸ்து மாரிக்கத்தைக் கெடுத்திழிக்கும்படி பற்பல உபாய தந்திரங்களைப் பண்ணியும் அது மடங்கடிக்கப்படாதபடிக்கு எதிர்த்து நின்றெல்லாறையும் அதே மடங்கடித்ததினால் அது யாதொன்றுக்கும் பயப்படத் தெவை இல்லை. இந்தப் பத்திரிகைக்கு முதலாளியாயிருக்கப்பட்டவர் தெரிந்துகொண்ட "சந்திரன்" என்னும் பேர் அநர்த்தமானதும் விழலானதுமான பேராயிருக்குமென்றி மற்றும்படி நற் பயன் கொண்ட பேராய் முடியக்கூடாமல். ஏனென்றால், முதலாவது சந்திரன் தற்பிரபையுள்ளதல்ல ததுபோல அப்படியே இரத்தமதமுந் தற்பிரபையுள்ளதல்ல. இரண்டாவது, சந்திரனுடைய வெளிச்சமானது சூரியனுடைய வெளிச்சத்திலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதபோல, அவ்விதமாய் இரத்தமதமும் முந் காவத்திலிருந்த பூதருடைய அகமத்திலிருந்து அல்லது கிறிஸ்தாகமத்திலிருந்து கடன் வாங்கப்பட்டதாயிருக்கின்றது.

நாடும். பேர் துறைத்தோணி ஒன்றில் ஏறி நிருமலை ஆற்றைக் கடந்து போகையில் அத்தோணி தாண்டு போனதினால் அதில் இருந்த, நாடும். பேரிலும், சு. பேரைத் தவிர மற்ற. நாசச. பேரும் அழிந்தி நாசமாய்ப் போனார்கள். இன்னும் உவார்த்திப்பிராந்திபென்னும் கொடிய நோயானது வம்பாயிலுட் சென்று ஒரு துரையையும் இரண்டு துரைச்சாணிகளையும் பதனைத்து நான்குள்ளே வேலும் அவ்லூர்ப் பிறந்தவர்களில், ஈசக. பேரையும் இரையாகக் கொண்டுபோயிற்றென்று கேள்விப்பட்டோம்.

போனமீ யன் து ரூயிற்றுக்கிழமை ருமைச்சபை ஒன்றுக்குச் சலாமியாய் இருந்த மெஸ்தர் டையன் னு என்பவர் அசத்தியமான ருமொனூ போதனைகளைத் தள்ளிச் சத்தியமாகிய புறொடெஸ்டாண்டு சபையிற் சேர்ந்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டோம்.

For the Morning Star.

Mr. Editor.—I offer the following exposition of Matt. xvii. 24—27, as an answer to the request of your correspondent in last week's paper.

In order to perceive the force of the passage, two things are to be understood:

One is, that this was not a tax imposed by the Romans, under whose yoke the Jews then were. It was a voluntary contribution of the Jews for the support of the services of the temple.

The other thing to be understood is, that the government of the Jews, in the days of their independence, was a theocracy, that is, God himself was their king, while David, Solomon, and their other kings, were looked upon as only viceregents or deputies. And the temple, according to their ancient ideas, was not only the place of worship, but the royal palace.

These two things being kept in mind, the passage is full of meaning and beauty. It may be thus paraphrased:

"Then those who were collecting the tax for the temple came to Peter and said: Does not your Master pay the tax as all other Jews do? He answered: Yes. And when he was come into the house where Jesus was, Jesus, knowing what he had been talking of, and what he was going to say, first spoke, saying: What thinkest thou, Simon? Of whom do the kings of the earth take tribute for the maintenance of their royal state? Of their own sons (who are the ones to be supported by it) or of those who dwell not in the king's house? Peter answered: Of those who dwell not in the house. Jesus saith: Then are the children free. And, being the Son of God, who am, by right, prince of the temple, the royal palace of the Jews, I ought to be free from paying this tax. Notwithstanding, lest we should make them think that we despise the worship of the temple, go to the lake, cast in a hook, and in the mouth of the fish that first cometh up, thou shalt find a piece of money, enough for both me and thee!"

By this singular miracle our Lord set an example of condescension, in waiving his right; and by such a way of procuring the money, that is, by an exhibition of the attributes of divinity, at the same time proved that it was his right. He sublimely shewed, that while he was so poor as not to have money enough for the payment of the contribution, he was at the same time the Lord of the hidden treasures of the earth and seas, and truly Son of the King Eternal.

சங்கைபோந்த முகாமத்துரையே, மந்தேயு, 10௭. அதி உச-
உ. வசனங்களின் வியாக்கியானத்தைத் தங்கள் முந்தின பத்திரிகையிற் கேட்டுக்கொண்டவருக்கு மறுமொழி இரத்தச் சங்கதியின் காரியத்தை அறிவதற்கு இரண்டு காரியங்களை முன் விளங்கவேண்டியது. ஒன்றென்னவெனில் இரத்தத் தலைவரி யூதச்சாதியாரை இந்த வேளையிற் கீழ்ப்படுத்தியிருந்த மூராலே சமத்தப்பட்டு வரியல்ல. யூதர்கள் தானே தங்கள் சொந்தப் பிறியத்தின்படி தேவாலயத்து வேலைக்கென்று கொடுப்பதுவயாம். மற்றக்காரியமென்னவெனில் யூதர்கள் தன்னரசாட்சியாக இருந்த நாட்களில் அவர்களுடைய இராசரீகம் கருத்தாலினுடைய நியமங்களின்படியேயிருந்தது. பராபரந்தானே அவர்களுக்கு இராசாவாக இருந்தார். தாலீதும், சாலோமோனும், மற்றும் இராசாக்களுக்கும்முல்தாக்களாக அல்லது இரண்டாவதாக அவர்களை ஆண்டார்கள். தேவாலயமும் பழைய கருத்தின்படியே ஆராதனைக்கடுத்ததாகவிரந்ததுமன்றி இராசமாளிகையாகவியிருந்தது. இவ்விரண்டு காரியங்களையும் மனதிலே வைத்துக்கொண்டால் அது வரக்கிடம் பூரணமான கருத்தாகவும் அலங்காரமாகவும் இருக்கும். அதை இன்னும் விரிவாக விளக்கப்பண்ணலாம். எப்படியெனில் கோவிலுக்காக வரிப்பணத்தைச் சேர்க்கிறவர்கள் யேசுருவினிடத்தில்தான் மந்திர யூதர்கள் செய்கிறதென்பால் உன்னுடைய போதகர் வரிப்பணத்தைக் கொடுக்கிறதில்லையென்றார்கள். கொடுக்கிறோர்கள். பின்பு அவன் இயேசுநாதரிருந்த வீட்டிலே வந்த போது அவர் யேசுருவே காரியத்தையும் பேசுவருக்கிற காரியத்தை யறிந்து அவன் பேசுவதற்கு முன்னே அவனை நோக்கி மோனே யுயிரின் இராசாக்கள் தங்கள் வமிசத்தின் ஆதரவுக்காக ஆரிடத்திலே வரிப்பணத்தை வாங்குகிறார்கள். அதிலே தாபரிக்கட்டடவேண்டிய தங்கள் சொந்தப் பிள்ளைகளிடத்திலேயோ அல்லது இராசாவின் வீட்டாரல்லாத அன்னபரிடத்திலேயோ இதைப் படி உனக்குத் தோன்றுகின்றதென்றார். வீட்டாரல்லாதவரிடத்தில்தான் வாங்குகிறார்களென்று பெதுரு சொன்னான். அதற்கு இயேசுவானவர் அப்படியானார் பிள்ளைகள் செலுத்தவேண்டியதில்லையே. நான்தானே பராபரனுடைய குமாரனும் யூதர்களுடைய அரசமாளிகையாகிய தேவாலயத்துக்கு நியாயமான தேசாதிபதியாகவும் இருக்கின்றமையால் இந்த வரிப்பணத்தை நான் செலுத்தவேண்டியதில்லையே. ஆகிலும் நாங்கள் தேவாலயத்தின் ஆராதனையை இசுழுகி மென்று அவர்களுக்கெதிர்ப்படிக்கிறீர் வாலியன்டைக்குப்போய்த் தூண்டிவைப்போடு முதலாவது எழுமடிகிற மீனிகவாயில் ஒரு வெள்ளிக்காசைக் காண்பாய். அதையெடுத்து உனக்காகவும் எனக்காகவும் அவர்கள் கையிற் கொடுவென்றார். இந்த அற்புதத்தினால் எங்கள் ஆண்டவன் தமக்குச் செல்லவேண்டியதான உரித்தைப் பாராமல் வீட்டினிலே தாழ்மையென்னும் முன்மாதிரியை வைத்தார். பணத்தை அவ்விதமாகச் சம்பாதித்ததில் தனது தேவத்தன்மையான உரித்தைக் காட்டியிருக்கிறார். அவர் கொடுப்பதற்குப் போதுமான பணமில்லாத தரித்திரக சூருக்கிறோரென்று காட்டின அந்த வேளையிற்றினே யுயிரிச முத்திரம் முதலியவற்றின் மறைவாகவிருக்கும் திவ்யவங்கையெல்லாமுடையதெவனென்றும் நித்திய ஸ்ரீசகாமரணென்றும் காட்டியிருக்கிறார்.

THE OBSERVER.—No. 3.
Temple Festivals—New-year.

The New-year being near at hand, when the natives all give themselves up to festivities of various kinds, I visited a cousin of mine at Allaverty to consult with him on the preparation we should make for this joyful season. On entering the gate which leads to his house, I saw an aged man whom I had never seen before, seated on the verandah. My cousin and a little son of his aged about 12, were seated by him. They were talking about the festivals, which are now held at Pulliar's temple at Manip.

* Before the Tamil New-year, there is a festival at this temple for 12 or 15 nights in succession.

“Do you say then that an idol is nothing?” asked my cousin. “Yes,” answered the old man, “I say it is nothing but brass, if made of brass; and nothing but gold, if made of gold.”

“Then you think it is useless to go to the temples or to carry offerings there.”

“I think it is useless except to the brahmins and pandarams. It is useful to them, as it enables them to live an easy life without labour or care.”

“But we are told that after consecration by the brahmin, God is in a peculiar manner present in the idol.”

“There is no evidence whatever of the truth of this the idol appears just the same after it is consecrated by the brahmin as it did before; it is just as inanimate and powerless when enshrined in the temple as it was in the hands of the gold-smith. The brahmin has no more power than the gold-smith to communicate life to it. If God were present in the idol in a peculiar manner, his presence should be manifested in some peculiar manner. It is as easy for God to animate the idol as to animate any creature. Life is his peculiar gift. But the idol has no more signs of God's presence than a stick or stone in the street. His presence and power is more manifest in a living dog than in a senseless, lifeless image; and it would be more reasonable to worship the dog than the idol. What should we think of a farmer going to the grave-yard and calling upon the dead men to come and help him cultivate his fields. We should think he was mad. But dead men can help the farmer to cultivate his fields as well as an idol, which can neither see, nor hear, nor speak, nor walk, can help us in other matters. It is through the ignorance and foolishness of men that they have been led to worship idols.”

“It is said by many that in former times the idols were powerful to help their friends and punish their enemies; but in these days I perceive many people care nothing about them, and they are prospered in all their affairs as much as those who frequent the temples.”

“It is for the credit of the brahmins,” said the old man, “to tell such stories of what was done in former times, but there is no good evidence of their truth. Those who go to the temples now a days go mostly to keep up the honor of their families by sustaining an old custom, or for their amusement; and when they have spent their money in supporting festivals, after the show and excitement is over, they feel that they have spent it vainly.”

“That is true,” said my cousin; “last year I made a festival one evening at Pulliar's temple at an expence of nearly 20 rix dollars. I expected to receive great honor and praise by it; but the following night a woman of low character made a festival of twice as much show and splendor as mine, which made me greatly ashamed; and I resolved never to spend my money so foolishly again. I thought I might have bought a good cow with the money which would have been a real profit to me through the year. Besides this, I heard yesterday that a few nights since a timber-merchant made a festival and procured an extra band of musicians for the occasion. But some persons being envious of him and ashamed that he should have more music at his festival than they had at theirs prevented the musicians from attending.”

“We may easily perceive,” said the old man, “that where there is such envying and strife, there cannot be much fear of God or much desire to please him. Indeed, all the ceremonies and practices of our temples are better calculated to corrupt the mind than to purify it; to lead men away from God and virtue rather than to lead them to know him and obey him. Wicked men and women go there to indulge their wickedness; and many virtuous persons by frequenting temples have been led into ruinous habits. And further, what is the general character of the priests who attend these temples? Are they devout and holy men? Do they serve God in sincerity and truth? No body believes this. From the days of Agastiar till this time they have been known to be men given to their lusts. It is vain to seek wisdom or piety from them.”

“Your reasoning is much like that of the Christians,” said my cousin; “Do you think Christianity is the true religion?” “There are many excellent things in the Christian books,” answered he, “and if our people would obey them they would be better than they are now. Agastiar has said, the world was to be redeemed by a heavenly Guru I am sure the gurus that have appeared, being great sinners themselves, could not lead men to heaven; for how can a bankrupt be security for another man's debt? Jesus Christ is said by the Christians to be the heavenly Guru. We should examine into the truth of this.”

The old man then rose and took leave. When he had left, I inquired of my cousin who he was. He answered that he was a friend of his late father, and that he was remarkable for his opposition to the brahmins and the foolish ceremonies of the Tamil religion. “How did he imbibe this opposition?” said I. “I do not know,” replied he, “he is said to be well acquainted with our books, and he has also read a good deal in the Bible. He is much esteemed by his friends for his justice and benevolence; and they think it strange that he does not give money for festivals, &c. as they do.”

POET'S CORNER.

HYMN IN AN ANCIENT FOREST.

[An extract from Bryant.]

Father, thy hand
Hath reared these venerable columns; thou
Didst weave this verdant roof. Thou did'st look down
Upon the naked earth, and, forthwith, rose
All these fair ranks of trees. They, in thy sun,
Budded, and shook their green leaves in thy breeze,
And shot towards heaven. The century-living crow,
Whose birth was in their tops, grew old and died
Among their branches, till at last they stood,
As now they stand, massy, and tall, and dark,
Fit shrine for humble worshipper to hold
Communion with his MAKER.

* * * * *
Noiselessly, around,
From perch to perch, the solitary bird
Passes; and yon clear spring, that, 'midst its herbs,
Wells softly forth, and visits the strong roots
Of half the mighty forest, tells no tale
Of all the good it does. Thou hast not left
Thyself without a witness, in these shades,
Of thy perfections. Grandeur, strength, and grace,
Are here to speak of thee. This mighty oak—
By whose immovable stem I stand, and seem
Almost annihilated—not a prince,
In all the proud old world beyond the deep,
E'er wore his crown as loftily as he
Wears the green coronal of leaves with which
Thy hand has graced him. Nestled at his root
Is beauty, such as blooms not in the glare
Of the broad sun. That delicate forest flower,
With scented breath, and look so like a smile,
Seems, as it issues from the shapeless mould,
An emanation of the indwelling Life,
A visible token of the upholding Love,
That are the soul of this wide universe.

My heart is awed within me, when I think
Of the great miracle that still goes on,
In silence, round me—the perpetual work
Of thy creation, finished, yet renewed
Forever. Written on thy works, I read
The lesson of thy own eternity.
Lo! all grow old and die: but see, again,
How, on the faltering footsteps of decay,
Youth presses—ever gay and beautiful youth
In all its beautiful forms. These lofty trees
Wave not less proudly that their ancestors
Moulder beneath them. O, there is not lost:
One of earth's charms: upon her bosom yet,
After the flight of untold centuries,
The freshness of her far beginning lies,
And yet shall lie. Life mocks the idle hate
Of his arch enemy Death—yea, seats himself
Upon the sepulchre, and blooms and smiles,
And of the triumphs of his ghastly foe
Makes his own nourishment. For he came forth
From thine own bosom, and shall have no end.

THE POWER OF CONSCIENCE.

A jeweller, a man of good character and considerable wealth, having occasion, in the way of his business, to travel at some distance from the place of his abode, took along with him a servant, in order to take care of his portmanteau. He had with him some of his best jewels, and a large sum of money, to which his servant was likewise privy.

The master having occasion to dismount on the road, the servant, watching his opportunity, took a pistol from his master's saddle and shot him dead on the spot; then rifled him of his jewels and money, and, hanging a large stone to his neck, he threw him into the nearest canal.

With this booty, he made off to a distant part of the country, where he had reason to believe that neither he nor his master was known. There he began to trade in a low way at first, that his obscurity might screen him from observation, and, in the course of a good many years, seemed to rise by natural progress of business into wealth and considerations; so that his good fortune appeared, at once the effect and reward of industry and virtue.

Of these he counterfeited the appearance so well; that he grew into a great family, and by laying out his sudden stores discreetly, as he saw occasion, and joining to all an universal affability, he was admitted to a share of the government of the town, and rose from one post to another, till at length he was chosen chief magistrate.

In this office, he maintained a fair character, and continued to fill it with no small applause, both as a governor and judge; till one day, as he sat upon the bench with some of his brethren, a criminal was brought before him, who was accused of murdering his master.

The evidence came out full, the jury brought in their verdict, that the prisoner

was guilty, and the whole assembly waited the sentence of the president of the court (which he appeared to be that day) with great suspense.

Meanwhile he appeared to be in unusual disorder and agitation of mind, his colour changed often, and at length, he arose from his seat and coming down from the bench, placed himself just by the unfortunate man at the bar, to the no small astonishment of all present.

"You see before you," said he, addressing himself to those who had sat on the bench with him, "a striking instance of the just awards of Heaven, which, this day, after thirty years' concealment, presents you a greater criminal than the man just now found guilty."

He then made an ample confession of his guilt, and all the aggravations of his crime. "Nor can I feel," continued he, "any relief from the agonies of an awakened conscience, but by requiring that justice be forthwith done against me in the most public and solemn manner."

We may easily suppose the amazement of all the assembly, and especially of his fellow-judges. However, they proceeded, upon his conviction, to pass sentence upon him; and he died with all the symptoms of a penitent mind.

THE INDIAN AND THE STOLEN VENISON.

A North American Indian, upon returning home to his cabin, discovered that his venison which had been hung up to dry, was stolen; after taking his observations on the spot, he set off in pursuit of the thief, whom he traced through the woods. Meeting with some persons on his route, he inquired if they had seen a little old white man with a short gun, and accompanied by a small dog with a bob-tail. They answered in the affirmative; and upon the Indian assuring them that the man thus described had stolen his venison, they desired to be informed how he was able to give so minute a description of a person whom it appeared he had never seen. The Indian replied, "the thief, I know, is a little man by his having made a pile of stones to stand upon in order to reach the venison from the height at which I hung it while standing on the ground; that he is an old man I know by his short step which I have traced over the dead leaves in the woods; and that he is a white man, I know by his turning out his toes when he walks, which an Indian never does. His gun, I know, to be short, from the mark which the muzzle made, by rubbing the bark of the tree against which it had leaned; that his dog is small, I know, by his track, and that he has a bob-tail, I discovered by the mark it made in the dust, where he was sitting, while his master was busied about my meat.

To Correspondents.

Several Communications have been received, but are necessarily deferred.

சித்திரை மாதம்.

E. Date.	திரு.	வாரம்.	நட்சத்திரம்	திதி.	யோகம்	கரணம்.
29	பக	தி	உ சடு	தி ருதி	வி உரு	ப உஎ
30	உய	செ	அ சஉ	தி ருய	அ வக	கவு உஉ
MAY.						
1	உக	பு	கி கஅ	ச சச	வ யஉ	கர யஎ
2	உஉ	வி	சு கச	சு கஅ	சி சய	வி யச
3	உக	வெ	வி கய	பி கஉ	வ சக	பா ரு
						உவு உஎ
4	உச	ச	அ உக	தி உக	ப சக	கர உக
5	உரு	ரு	கே உஉ	தி உய	சி கச	வி உய
6	உசு	தி	மு யக	ச யரு	சி உஎ	பா யரு
7	உஎ	செ	சு யக	ப யக	சா உச	தை யக
8	உஅ	பு	உ யச	ஷ எ	சு யரு	ய எ
9	உக	வெ	தி வக	வி ச	சு வக	ப ச
10	உய	வெ	அ யச	உ ய	பி எ	கவு உ
11	உக	ச	ச யரு	ந க	மா ச	கர க

சனிச்சிற்றமைச்சு சங்கிராந்தி நாடி, ருஎ. விருடி யஉ வ் இடபரவி.

CONTENTS.

Beschi's spiritual instruction	61	New Periodical	- - ib.
Christian Poetry	- - 62	How to straighten a dog's tail	ib.
Pancha-Tantra-Katei	- - 62	Colombo Academy	- - ib.
Power of conscience	62, 68	Summary of Eng. Intelligence	65
The Indian and the stolen venison—Satirical Poem	- 63	“ Tamil “	ib.
The Papal government	- 64	Exposition of the last 4 verses of the 17th chap. of Matt.	65-66
Antiquity of the Protestant faith	ib.	The Observer—No. 3.	- 66
Progress of Christianity in Tinnevely	- - - ib.	Hymn in an ancient forest	- 68
		Panchangam	- - - ib.